

Aula Interior

Eines pràctiques per viure en plenitud

LA CONNEXIÓ AMB ALLÒ SUPERIOR:

**Déu un gran malentès (II)
i la mort no existeix**

Dossier 34

Segona setmana de juny

Índex

Utilitat del dossier.....	3
Introducció.....	3
Adultesa: mirar-ho tot.....	3
La mort no existeix.....	4
Sóc l'alè vital.....	7
Repte per a aquesta setmana.....	9

Utilitat del dossier

Després de cada sessió rebràs un **dossier que resumeix els continguts impartits al curs** perquè puguis completar els teus apunts.

A més, d'aquesta manera, no caldrà que prenguis apunts si no ho desitges.

No obstant això, **el dossier no substitueix la sessió** perquè a la sessió hi ha coses que s'expliquen i no es poden plasmar al dossier.

De vegades, el que es diu és menys important que el lloc des d'on es diu i això és difícil de captar per escrit.

Recordeu que l'**assistència a la classe en directe o en diferit és el 80% del resultat** .

Introducció

En aquesta sessió reflexionarem sobre dos punts que, encara que semblen separats i diferents, estan íntimament vinculats .

D'una banda, investigarem el tema de la mort.

Investigarem la hipòtesi que **la mort no existeix**. Aquesta hipòtesi ens portarà, també, a **investigar la Divinitat des d'una perspectiva** complementària a la que vam veure a la sessió anterior.

Adultesa: mirar-ho tot

L'adultesa implica, a nivell intel·lectual, mirar la realitat amb la intenció de comprendre-la. Mirar la realitat completa, tant allò que em sembla agradable com allò que em sembla desagradable: mirar-ho tot, sense fugir de res.

Si em nego a mirar alguna cosa perquè no m'agrada, en realitat encara no he après a “renunciar a tenir raó” i la meua mirada parcial tendirà a deformar el que miro.

No obstant això, si estic disposat a veure el que hi hagi al marge que m'agradi o no, estaré obrint-me al coneixement.

Per això és clau, en concret, mirar el tema de la mort.

És igual que sigui un tema que ens agradi o no. El que és important no són els sentiments que em produeix, sinó la meua obertura en conèixer. **Quan m'obro a conèixer, em faig corresponent a rebre la informació .**

En canvi, si em nego a conèixer tallo tota possibilitat de comprensió.

També **tallo tota possibilitat de comprensió quan afirmo alguna cosa que encara no visc.**

Moltes persones afirmen aspectes "espirituals" que no viuen en la seva pròpia experiència: això els impedeix avançar. Si jo afirmo alguna cosa que no visc, deixo de tenir activa la pregunta al meu interior i, és clar, si no tinc cap pregunta tampoc no capto cap resposta.

Tradicionalment hi ha una metàfora que ens parla de "la tassa buida": per poder omplir-nos de coneixement, primer hem d'estar tan buits com una tassa abans d'abocar-hi res. Si una tassa ja és plena d'aigua, és igual la quantitat d'aigua que afegim, es vessarà.

Avui mirarem el tema de la mort i procurarem de mirar-lo amb ulls nous. Et demanaré que no donis res per sabut, sinó que t'obris a investigar el que proposo doncs parteixo d'una idea molt atrevida: parteixo de la hipòtesi que la mort no existeix.

T'animes a continuar llegint?

La mort no existeix

A l'Univers podem diferenciar dues coses: **allò manifestat i allò immanifestat**; és a dir, allò que ja existeix de forma visible i allò que, ara, no existeix de forma visible.

Per exemple, nosaltres som una mostra del que s'ha manifestat: vam néixer al planeta terra fa uns anys.

Tanmateix, els que naixeran d'aquí a uns anys encara no es veuen, encara no han aparegut, d'alguna manera formen part del que no s'ha manifestat, del que és immanifestat. Ara no existeixen, però sí neixeran és que tenen la potencialitat d'existir, de manifestar-se.

Aquest podria ser una imatge del que estic dient:

Quan una persona (o qualsevol altre ésser) que creua la línia de l'immanifestat al que s'ha manifestat, **neix** .

Podríem veure-ho en aquesta imatge:

I aquí comença la **vida física** de la persona.

La següent imatge ho il·lustra:

Al final d'aquesta experiència vital, allò que s'ha manifestat mor.

És a dir, allò que es veia i era evident ja que estava de manifest, **torna a la zona del que on hi ha tot allò immanifestat**, a una zona invisible per a nosaltres. És el que anomenem **mort**.

Ho il·lustro d'aquesta manera:

Això que acabo d'explicar ens porta a unes conclusions senzilles: **en néixer vaig de l'espai de l'immanifestat a l'espai on es troba tot allò que sí està manifestat, però en morir torno allà.**

Com que del no-res, res no pot sorgir, el que és immanifestat no pot ser el no-res.

Si tot sorgeix de l'immanifestat **podríem definir-ho com l'Ésser** en potència, l'Energia Vital, la Vida...

És a dir, **el lloc del qual vinc en néixer i el lloc al qual retorno en morir és el mateix lloc** .

I, en tant que he nascut d'aquell lloc i que res no pot sorgir del no-res, aquest lloc és pura vida, **aquest lloc és pur Ésser** .

Vist des d'aquesta perspectiva, el període durant el qual allò que es manifesta existeix físicament és només una part d'un procés continuat.

En aquest procés continuat, el naixement és la porta dentrada i la mort la porta de sortida del visible o manifestat. Per tant, el **naixement i la mort són contraris**.

Però **la Vida, el procés de creació no té contrari**: és un cicle de Vida continuada que de vegades es manifesta i de vegades s'immanifiesta.

La no existència no existeix .

El que És, no pot deixar de ser igual com, a la vida física, no podem deixar d'actuar: podem dormir, descansar, callar, parlar... però tot el que fem serà un "fer alguna cosa".

De la mateixa manera, **l'Ésser no pot deixar de Ser** .

Es manifestarà de diverses formes i tornarà a allò immanifestat tantes vegades com sigui, **però sempre Serà** .

De fet, mirat des d'una certa perspectiva, només l'Alè Vital (o Energia, o Vida, o Déu, o anomena-ho com vulguis) és el que realment existeix perquè l'única cosa immutable en el procés del néixer i morir.

Per això, la mort no existeix: allò que És no pot deixar de Ser.

Sóc l'alè vital

Si tot el que existeix només es pot manifestar en tant que l'Alè Vital de l'immanifestat ho fa sorgir, aleshores **tot és fill de l'Alè Vital**. Sense ell res no existiria.

Per tant, **jo també sóc filla/o de l'Alè Vital**, de la Força Vital, de l'Energia que tot ho mou i tot ho impulsa.

Res que no sigui això pot existir i, per tant, jo no puc ser sinó Això.

Jo no puc ser res diferent.

Per això, a totes les religions i filosofies s'han afirmat coses com:

*Jo i el Pare som U
No hi ha dualitat
Soc la Totalitat i el Buit*

Vist des d'aquesta perspectiva, **la nostra autèntica naturalesa és Déu** (o l'Energia o allò Immanifestat, o la Força Vital, o...). **La nostra autèntica naturalesa no té naixement, ni mort.**

La Vida sempre És.

La mort no existeix.

La mort no em treu res, és tornar al que Soc.

I, és clar, això m'anima a no confondre'm amb allò que no soc, **això m'anima a buscar allò que Soc.**

Quan descobreixi qui Soc i deixi de confondre'm amb allò que és variable, amb les formes... llavors viuré des d'una pau absolutament immutable.

L'ego no té existència per se. Quan m'adono de totes les idees errònies amb les què

em conforia i les deixo caure, emergeix el jo-adult. No és que s'hagi creat el jo-adult (el conjunt de capacitats que soc: de comprendre, d'estimar i de fer), sinó que emergeixen: sempre hi eren.

Doncs bé, quan deixo caure l'errònia idea que aquestes capacitats que em conformen estan separades de la intel·ligència, l'amor i l'energia com a tal, llavors emergeix l'Ésser.

Sempre vaig ser un amb allò existent.

Sempre vaig ser l'Ésser .

No vaig estar mai perdut, ni separat: només va ser un error de percepció.

La Consciència que soc era inconscient de Ser, de la mateixa manera que ara no en sóc conscient (fins que hi poso l'atenció) del contacte de la roba amb la meva pell. Quan m'adono, veig que ja Era, que Soc, que si l'Ésser no estigués en mi jo, literalment, no existiria.

El que realment soc és l'Ésser en mi. Per això, la setmana passada vaig suggerir – usant una expressió de Willigis Jäger– que no és que jo hagi nascut, sinó que Déu va néixer en mi.

Tenir consciència de ser una totalitat que, alhora, és continguda i transcendida per una totalitat, en viure-ho s'inicia una veritable vida espiritual.

La veritable vida espiritual no apareix quan afirmem que creiem en alguna cosa, sinó quan ens adonem que allò que Som és molt més gran (i totalment diferent) al que imaginàvem i podem sostenir la nostra atenció en les dues coses: a la realitat subjectiva existent que som en tant que individus i a la Força Vital que ens sosté i que la Som.

Repte per a aquesta setmana

També durant aquesta setmana, t'animo a editar sobre allò explicat ja **intentar mirar la idea de la Mort i de Déu des d'aquesta perspectiva** .

T'animo a **escoltar la sessió més d'una vegada**, a deixar que vagi penetrant en tu, suaument, com una pluja fina.

També t'animo a mirar al teu interior buscant aquest "*voluntària profunda d'existir*", aquest "*alè vital*" que et dona existència. Pots intuir-ho?

En realitat, aquesta tasca no és només per a aquesta setmana, sinó per a tota la nostra vida... però em sembla bé suggerir-la ara que ja estem molt avançats al curs!

Sigues feliç. Torna a Casa. Viu la Unitat.